

[Lembourn.]

relse, og man må vel sige med en vis sympati. Men hvad betyder nu det konkret? Er det ikke nødvendigt, at vi prøver på at lægge et mere kontant indhold heri? Man taler jo om noget, man kalder den nye verdensorden, og det er ikke bare et modeord, det er jo en realitet. Den består i, at den konflikt, som hidtil har eksisteret mellem Nord og Syd, mellem rige og fattige lande, og som ministeren også omtaler i sin redegørelse og karakteriserer som lidt traditionel, at denne konflikt har ændret sig, fordi den i virkeligheden måske snarere ligger mellem rige og fattige u-lande. Der er ikke længere to komponenter i denne konflikt, men tre, nemlig i-lande og o-lande og u-lande. I virkeligheden er den største og farligste konflikt mellem det indiske subkontinent på den ene side og de mellemstlige olielande på den anden. Jeg tror nok, at o-landene, hvis man kan kalde dem sådan, er klar over den udfordring, de byder alle os andre. Oliepriserne er steget til det firdobbelte, og meget af det er blevet brugt til luksusforbrug og til spekulationsinvesteringer i i-landene, og det har gjort de fattige u-lande endnu fattigere – de fattige u-lande, som de selv i sin tid tilhørte. Ganske vist hævder o-landene som svar på denne kritik, at de har ydet en større del af deres nationalprodukt til u-landene, end i-landene har; det er jo muligt. Men løsningen ligger nok et andet sted, nemlig i en samordning eller i hvert fald forsøg på en samordning af disse tre gruppers interesser, og der skulle være muligheder her. For hvad er det, de fattige u-lande og o-landene ønsker? Det er vel for at kunne klare sig i det lange løb og få gennemført deres industrialisering, at de får aftaler om faste råvarepriser og langtidskontrakter. Og det, i-landene ønsker, er at få sikret deres olieforbrug. Det vil altså sige, at vi er kommet i en situation, hvor de tre grupper kan tilbyde hinanden noget, noget yderst kontant. Måske er dette, at man sikrer de fattige u-lande deres råvaresalg til priser, som de kan regne med i en lang periode fremover, vigtigere end nogen anden form for u-landspolitik. Dette kan gøres, hvis EF-landene står sammen om det. Et enkelt land magter det ikke. Det kræver et internationalt samarbejde, og jeg skal derfor henstille til regeringen og udenrigsministeren, at man gør, hvad man kan, selv om Danmark er et lille land, at man gør, hvad man kan, for at give den kommende u-landspolitik, den fælles u-landspolitik i EF-om-

rådet, dette indhold, at man altså forsøger på at tilbyde råvarepriser, som gavner de fattige u-lande, mod at man til gengæld får en sikring af sine olieforbrug. Jeg er sikker på, at dette kan kun gøres inden for EF-regie.

Og så en anden sag: UNESCO. Et flertal i UNESCO har handlet uanstændigt over for Israel og uanstændigt over for den målsætning, som er UNESCOs. UNESCO blev skabt for at kæmpe for, at man kunne have en fri meningsdannelse i de lande, der er tilsluttet, og for kunstnerisk frihed. Dette har man trådt groft under fode. Jeg har den opfattelse, at man derfor skal trække sit bidrag til UNESCO tilbage for på den måde at forsøge at tvinge det flertal, der har handlet sådan i UNESCO, til at opføre sig mere anstændigt. En stor gruppe af skribenter i en række europæiske lande har vedtaget en resolution, som de har tilstillet deres respektive landes regeringer, som går ud på en opfordring i denne retning, og som henstiller til regeringerne, at de gør deres indflydelse gældende for at bringe UNESCO tilbage til det, den var, og prøve på at få de deltagende lande – og selvfølgelig især dette flertal, jeg her taler om – til at vende tilbage til UNESCOs målsætning, at holde op med deres forfølgelse af Israel og at holde op med at handle i direkte modstrid med UNESCOs målsætning. Denne opfordring er hermed fra denne talerstol givet videre til regeringen.

Maigaard (SF):

Jeg vil godt fremsætte nogle betragtninger om det militære samarbejde og De europæiske Fællesskaber, fordi Tindemans' rapport om den europæiske union indeholder flere betragtninger og forslag om militære arrangementer inden for EF-rammen. Mest aktuelt og mest interessant er efter min mening det forslag, der fremlægges i rapportens afsnit II A 3, hvori det hedder:

»Samarbejde om våbenproduktion med henblik på at nedskære forsvarsomkostningerne, at gøre Europa mere uafhængigt og at øge industriens konkurrenceevne. De igangværende bestræbelser på at give Atlantpagtens europæiske lande en organisation til standardisering af våben på grundlag af fælles programmer vil få betydelige konsekvenser for industriproduktionen.«

Tindemans fortsætter: